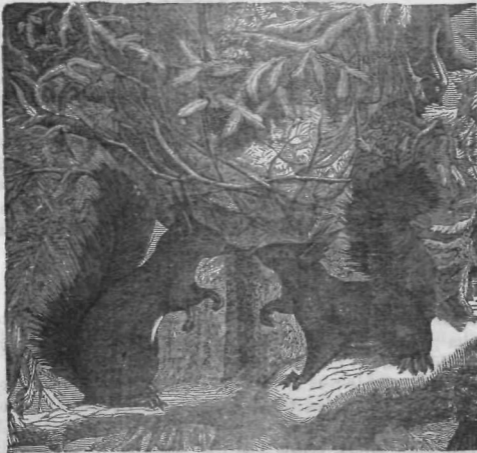

Prirodopisno-natoroznansko polje.

Veverica.

Gotovo ga nij nobenega med vami, lju-bi otroci, da bi ne bil z vese-ljem užé gledal *lehkonoze ve-verice*, bodi si v tihem gozdu, kjer je prav za prav njeno bi-vališče, bodi si zaprto v tesnej kletki. Ta lepa in prijetna ži-valica je zmi-rom vesela, nikdar ne mi-ruje, vedno je pripravljena na dirin skok. Ve-

verico bi imeli imenovati opico naših gozdov, ker je ravno tako živa, vesela in smešna, kakor opica v vročih, južnih deželah, samo da nij tako predrzna in hudobna, kakor so opice sploh. V velikej vročini in ob zeló grdem vremenu leži v svojem gnezdu, drugače pa nikoli ne miruje in tudi ne more nikoli biti dolgo na istem mestu, vsak čas si najde novega opravila. Zdaj jo vidiš, ko je ravno priplezala doli po drevesnem deblu, objestno poskoči zdaj sem zdaj tjà, povoha to, povoha óno in zraven se plaho ozira na vse strani. Kadar najde lešnik, hitro sede na zadnje noge, privihne rep, s prednjima nogama prime lešnik ter ga začne dolbsti in sukati na vse strani, pa kmalu ga zopet izpusti, začne se lizati in umivati, potlej zopet popade lešnik in zoblje sladko jedrce. Ako pa le nekaj zaškrtno blizo nje, takój vrže lešnik proč in kakor misel hitro šine po smreki v gosto krošnjo. Tam gori se je stisnila v rogo-vilo, od ondot črne oči oprezno kukajo doli, ali res pretí kaka nevarnost. Ko vidi, da se jej nij ničesar bati, odgrizne v vrhu dolg češarek, prime ga v prednje noge in ga začne z zobmi mikastiti in obdelavati, da luske in iveri daleč okoli leté. A kmalu se naveliča tudi tega dela, za kratek čas se malo poziblje na šibkej vejici, skoči na spodnjo močnejšo vejo, potem se zavihčí na drugo smreko, ki stoji za dobre tri metre od prve. Kakor strela gre zdaj od smreke do smreke in predno jo moremo vjeti z očmi, užé je ona Bog si ga vedi kje v kakem toplem gnezdu.

Njena hišica je navadno kje na visokem drevesu med rogovilami, redko kdaj v duplu. Iz vejice in mahu je prav umeteljno spletena in notri prav ugodno in mehko nastlana. Vrata so na spodnjej strani, da ne more v gnezdo deževati.

Veverica živi najrajše v jelovih gozdih in po takih krajih, koder je mnogo léševja. V živež ima vsakovrstna jederca orehe, lešnike, borovo, smrekovo in jelovo semenje. Tudi nekatere gobe so jej v slast in večkrat izpije kako jajce iz tičjega gnezda. Od grenkih breskovih jedre pa kmalu pogine.

Meseca marca in junija skotí samica tri do sedem mladih, ki so slepi, ter je skrbno čuva. Kadar izpregledajo, silijo iz gnezda in ko nekoliko odrastó, igrajo se in skrivajo, cukajo in skačejo po ves božji dan s starimi vred. Mlade veverice se hitro sprijaznijo s človekom in postanejo s časom prav krotke in domače. Zato je ljudje radi držé v kletkah, in ker so čiste in smešne v svojem ponašanji, imajo posebno otroci mnogo veselja z njimi.

Meso je v jeseni zeló okusno, a kožica nij dosti vredna. Največji sovražniki veveric so: gozdne kune, sove in kanje, katerim uboga veverica skoraj uiti ne more.

Po zimi se vevericam trda godí. Nekoliko dni prespijo, a potlej, ako jim sneg do njihovih z živežem oskrbljenih shramb ne pripusti, jih mnogo lakote pogine.

Otročje igre.

2. Golobček in žito.

Vsak igralec si izbere imé kakega žita. Jeden začne igro rekoč: „moj golobček zahaja v pšenico.“ Tisti, ki si je izbral imé pšenice, odgovori hitro: „V pšenico ne, nego v réž.“ Takisto odgovori tudi réž in pošlje golobčeka zopet nazaj v kako drugo žito. Kdor ne pazi in imenuje tako žito, katerega nij v družbi veselih igralcev, ali če ne odgovori o pravem času, plačati mora kazen.

Razne stvari.

Drobtine.

(Nesreča.) Dné 10. avg. popó-ludne se je šel 7 let star deček v Renčah na Goriškem v kljub ostrej prepovedi svojih učiteljev in preljubih starišev kopat v neko lužo blizo ondotne ope-karnice. Voda je bila kakih 6 metrov globoka. Da-si ga so užé večkrat zapodili od omenjene luže, vendar se je neubogljivi deček vedno povračal k vodi, dokler nij — oj nesreča — zgoraj omenjenega dné utonil. V petek 11. dné avgusta so ga njegovi součenci spremili do hladnega groba. Otroci! ubogajte svoje stariše in učitelje, ki vam le dobro želé.

(Preč. g. Anton Žuža) častni korar, dekan in nadžupnik na Laškem,

domoljub, kakoršnih ima malo naša slovenska domovina, velik prijatelj šolske mladine, naročen na dva iztiska našega lista, da tako podpira slovensko slovstvo, posebno to, kar je našej mladini v korist, prejel je od cesarja viteški Franc-Jožefov red za svoje mnogoletno, jako zaslužno delovanje kot duhovnik in za zasluge, ki si jih je pridobil za šolo. Bog nam ohrani še mnogo let čestitega in obče spoštovanega duhovnega starčka!

(Dunaj) šteje po lanjskem štetji 1 milijon in 20.770 prebivalcev. Hiš je na Dunaji 21.229. Na vsako hišo pride povprečno po 57 ljudi, a v predmestjih po 35.